

sigt — tit af hele deres Skikkelse. I denne Tid have Fotograferne derfor travlest. Og i den Tid have andre Forretningsfolk ogsaa travlt. De ere optagne i Formiddagstimerne og kunne ikke faa Lejlighed til at gaa hen og lade det Fotografi tage, med hvilket de som sagt ville glæde deres kære Slægtninge. Derfor er det ogsaa i Strid med de travle Forretningsmænds Interesser, at de fotografiske Ateliers ere lukkede disse Søndage. Lovforslaget er, for saa vidt det indeholder en Bestemmelse om at lukke paa disse Søndage, ogsaa i Strid med det indkomne Andragende, som er Motivet til Lovforslaget. Jeg skal derfor henstille til det eventuelle Udvalg at ændre Lovforslaget, saaledes at man imødekommer Fotografernes Ønske om fremdeles at maatte holde Ateliererne aabne paa Søndagene indén Jul i December Maaned.

Leth-Espensen: Jeg vil blot henstille, at man viser den allerstørste Betænkelse ved overhovedet at vedtage denne Lov. Jeg tror nemlig, at det er saaledes, at der er to Slags Fotografer. De store Forretninger ønske sikkert nok at faa denne Lov gennemført, fordi deres Kunder rimeligvis ville komme til dem uden for Søndagene, men vi have — i hvert Fald ude i Provinserne — mange smaa Fotografer, hvis væsentligste Levevej det er at fotografere Folk om Søndagen. Efter at have talt med adskillige af disse Folk er jeg klar over, at, hvis denne Lov bliver vedtagen, ville mange af dem være ruinerede med det samme. Disse Fotografer fotografere væsentligst Arbejdere og Middelstandsfolk, som kun have Lejlighed til at komme om Søndagen. Jeg tror derfor, at det Andragende, som er blevet omtalt af, saa vidt jeg erindrer, den ærede første Taler, det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Sv. Høgsbro), er i høj Grad vel begrundet. Det er sikkert nok langt de fleste Fotografer, der ikke ønske denne Lov vedtagen. Jeg tror, at Virkningen af Loven simpelthen vil blive, at de store Fotografer blive fri for nogle ret besværlige Konkurrenter, nemlig de smaa Fotografer.

Justitsministeren (Rump): Jeg kan gerne tiltræde den højtærede Formands Udtalelse om, at det kongelige Teaters økonomiske Forhold ligge det foreliggende Lovforslag temmelig fjern. Jeg skal derfor holde mig til Spørgsmaalet om Fotografernes Lukketid. Havde der ikke foreligget andet end dette over et Aar gamle

Andragende fra dansk Fotografforening og 160 Fotografer, om at faa fastslaaet en vis Bestemmelse angaaende Søndagsfrihed for Fotografer, fordi de ikke kunne blive enige derom indbyrdes; vilde jeg ikke have fremsat noget Forslag. Jeg finder nemlig, at dette Spørgsmaal overhovedet er temmelig fjernt fra det Princip, der ligger til Grund for Helligdagsanordningen. Allerede den Bestemmelse i denne, der angaar Barberer og Frisører, gaar uden for Helligdagsanordningens Princip, at man om Søn- og Helligdage har Lov til at foretage Arbejder, som udøves af Haandværkere og ikke bevirke Forstyrrelse eller ses. Det eneste, der kan anføres derfor, er, at den, for hvem man udfører Arbejdet, paa en vis Maade deltager i det, i hvert Fald passivt. Det var ogsaa deri, jeg fandt Berøringspunktet, da det høje Ting fandt Anledning til at henvise Andragendet fra Fotograferne til mig. Jeg mente, at jeg af Hensyn til denne Henvi- ning, skønt jeg fandt Andragendet ret vidt- gaaende, burde fremsætte et Lovforslag i den Retning, idet jeg gik ud fra, at der var temmelig stor Enighed blandt Foto- graferne. Naar jeg har foretaget nogle Forandringer, er det, fordi jeg ganske naturligt har ønsket at faa Undtagelsesbestem- melserne ret ensartede, saaledes at det ikke skal gaa med denne Lov, som med de skif- tende Jagtlove, hvor der gælder en Fred- ningstid for det ene Dyr, en for det andet, og hvor disse Fredningstider dog falde tæt sammen. Det vilde svare dertil, hvis Frisørerne og Barbererne f. Eks. skulde lukke Kl. 12 og Fotograferne Kl. 1, og Fri- sørerne skulde være forpligtede til at give fri paa Helligdage i December Maaned, Fotograferne derimod ikke. Jeg skal i øvrigt straks bemærke, at var der ikke andet i Vejen, skulde jeg, hvis de to Ting kunde ønske at efterkomme Andragendet, ikke have noget derimod at indvende. Det ene er jo ikke mindre urimeligt end det andet. Hovedsagen var for mig, at der syntes at være Enighed mellem Fotogra- ferne. Der kom ganske vist en Gang i Sommer en Fotograf til mig og gjorde nogle Indvendinger og sagde, at der var flere imod det. Jeg sagde da, at hvis det var Tilfældet, maatte jeg have en skriftlig Henvendelse; saa kunde Sagen komme til at stille sig anderledes. Der kom imid- lertid ingen Henvendelse. Saa kom en ny Mand til mig, dog først efter, at Lovfor- slaget var udarbejdet. Han fik ganske det samme Svar med den Tilføjelse, at det hastede, hvis man vilde komme med en skriftlig Henvendelse. Da jeg alligevel